॥ अथ सप्तविंशोऽध्यायः ॥

नारद उवाच ॥ इत्थं पुरंजनं सध्र्यग्वशमानीय विभ्रमैः ।
पुरंजनी महाराज रेमे रमयती पतिं ॥ १ ॥
स राजामहिषीं राजन् सुस्नातां रुचिराननां ।
कृतस्वस्त्ययनां तृप्तामभ्यनन्ददुपागतां ॥ २ ॥
तयोपगूढः परिरब्धकन्धरो रहो ऽनुमन्त्रैरपकृष्टचेतनः ।
न कालरंहो बुबुधे दुरत्ययं दिवा निशेति प्रमदापरिग्रहः ॥ ३ ॥
शयान उन्नद्धमदो महामना महार्हतल्पे महिषीभुजोपधिः ।
तामेव वीरो मनुते परं यतस्तमोभिभूतो न निजं परं च यत् ॥ ४ ॥
तयैवं रममाणस्य कामकश्मलचेतसः ।
क्षणार्धमिव राजेन्द्र व्यतिक्रान्तं नवं वयः ॥ ५ ॥
तस्यामजनयत् पुत्त्रान् पुरंजन्यां पुरंजनः ।
शतान्येकादश विराडायुषो ऽर्धमथात्यगात् ॥ ६ ॥
दुहितॄर्दशोत्तरशतं पितृमातृयशस्करीः ।*
शीलौदार्यगुणोपेताः पौरंजन्यः प्रजापते ॥ ७ ॥
स पाञ्चालपतिः पुत्त्रान् पितृवंशविवर्धनान् ।
दारैः संयोजयामास दुहितॄः सदृशैर्वरैः ॥ ८ ॥
पुत्त्राणां चाभवन् पुत्त्रा एकैकस्य शतं शतं ।
यैर्वै पौरंजनो वंशः पञ्चालेषु समेधितः ॥ ९ ॥